Litera G

1. **Gabrielescu Valentin (1916 -)** – ofiţer, om politic după 1989, fost purtător de cuvânt al PNŢCD. Deputat ţărănist de Timiş în legislatura 1990-1992, atunci când a fost membru în comisiile parlamentare de anchetă a Mineriadelor din iunie 1990 şi septembrie 1991. Senator de Braşov în legislatura 1992-1996, atunci când a fost preşedintele *Comisiei Senatoriale de cercetare a evenimentelor din decembrie 1989*, şi de Prahova în legislatura 1996-2000. A fost arestat în anul 1949 şi condamnat la 10 ani *corecţie*, conform art. 167 Cod Penal, pentru *trecere frauduloasă a frontierei*, prin hotărârea judecătorească nr. 318 a Tribunalului Constanţa. A trecut prin penitenciarele Jilava, Aiud şi Lugoj, respectiv coloniile de muncă Poarta Albă, Baia Sprie şi Nistru. A fost eliberat la 5 octombrie 1955, pe baza Decretului 421.

2. **Gafencu Valeriu (1921 – 1952)** – student. Supranumit „Sfântul închisorilor", Gafencu era membru al Frăţiilor de Cruce, motiv pentru care a fost arestat încă din toamna anului 1941. A fost condamnat la 25 de ani muncă silnică pentru *crimă de ură*, conform Legii 236/1942. A rămas închis şi după venirea comuniştilor la putere, deoarece a refuzat să semneze cererea de eliberare condiţionată. Pedeapsa i-a fost comutată prin Decretul-Lege nr. 1405/1946 la 6 ani şi 3 luni închisoare. A fost deţinut la Aiud, Piteşti şi Târgu Ocna, acolo unde a decedat la 18 februarie 1952, bolnav fiind de TBC pulmonar, osos şi ganglionar, dar şi de un reumatism sever şi malnutriţie.

3. **Galeriu Constantin** (1918 – 2003) – teolog, preot şi duhovnic. Paroh al bisericii Sfântul Silvestru (din 1974) şi vicar al Arhiepiscopiei Bucureştilor (din 1990). Autor a numeroase lucrări şi cărţi bisericeşti, părintele Galeriu a fost, între altele, preşedinte de onoare al Ligii Culturale a Românilor de Pretutindeni. A fost arestat mai întâi în anul 1951 pentru o perioadă de două luni. La 15 august 1952 a fost internat pe baza procesului verbal nr. 7 de către DGSS Ploieşti pentru o perioadă de 60 de luni pe motivul că fusese membru al PNL. A fost eliberat la 23 octombrie 1953 prin ordinul nr. 0220178 al DLCM, ca urmare a adresei MSS nr. 00610207. Pe parcursul celor

două perioade de detenţie a trecut prin penitenciarul Văcăreşti şi prin coloniile de muncă de la Peninsula, Galeş şi Valea Neagră.

4. **Georgescu Vasile (Richard Wurmbrand) (1909 – 2001)** – pastor luteran. Fost militant comunist, cu studii politice la Moscova, ideologie pentru care a stat închis în perioada interbelică. Evreu la origine, s-a convertit la creştinism, apărând drepturile bisericii în faţa comuniştilor, motiv pentru care a şi fost întemniţat. Plecat din România prin răscumpărare în 1965, a denunţat atrocităţile comise de autorităţile comuniste în faţa unei comisii a Senatului American. A fost arestat prima dată în anul 1948 şi condamnat abia în 1950, prin hotărârea nr. 2220, la 10 ani muncă silnică pentru *crimă de surpare a ordinii constituţionale* (art. 207 Cod Penal), fiind eliberat în 1956 conform adresei nr. 1752 a Tribunalului Suprem. A mai fost deţinut şi în perioada 1959-1964. Locurile de detenţie unde a fost închis sunt penitenciarele Jilava, Craiova, Gherla şi Văcăreşti, respectiv coloniile de muncă Poarta Albă şi Târgu Ocna.

5. **Georgescu Vlad (1937 – 1988)** – istoric. În România a fost cercetător la Institutul de Studii Sud-Est Europene din Bucureşti, intrând în vizorul autorităţilor comuniste pentru lucrarea *Cazul comuniştilor români (1944-1977)*. A plecat din ţară pentru o bursă a Centrului Woodrow Wilson, ajungând să predea la univeristăţile Maryland şi Rutgers. Întors în Europa a lucrat la postul de radio Europa Liberă, fiind din 1982 director asociat al departamentului românesc, iar din 1983 director plin, până în 1988, atunci când a murit de cancer. Nu puţini sunt cei care susţin că boala a survenit în urma iradierii de către Securitate. A fost arestat la 30 martie 1977 pe baza mandatului nr. 26 emis de Procuratura Militară, pentru *trădare* conform art. 157/2 din Codul Penal. A fost eliberat din arestul UM 0676 București la 25 mai același an.

6. **Ghibu Onisifor (1883 – 1972)** – profesor și om politic. Doctor în filosofie și pedagogie la Jena, cu o bogată activitate publicistică, atât în presă cât și prin lucrări de specialitate. Membru titular al Academiei Române. În timpul Primului Război Mondial a militat în toate provinciile românești pentru unitate națională, fiind numit după 1 decembrie 1918 ministru al Instrucției în Consiliul Dirigent. A fost arestat inițial în 1945 pentru câteva luni și eliberat. La 17 decembrie 1956 a fost emis pe

numele său mandatul de arestare nr. 79 al UM 0198 pentru *instigare/agitație publică*, conform articolului 327 CP. Prin hotărârea judecătorească nr. 297/57 a fost condamnat la 2 ani corecție, fiind eliberat la 13 ianuarie 1958 conform Decretului 612/957 al Prezidiului Marii Adunări Naționale și a ordinului nr. 134040/958 al DGPCM. A trecut prin penitenciarele Sibiu, Văcărești și Făgăraș.

7. **Ghica Vladimir (1873 – 1954)** – diplomat, scriitor şi preot greco-catolic. Prinţul Ghica este nepotul de fiu al ultimului domnitor al Moldovei, Grigore Alexandru Ghica (Grigore al V-lea Ghica). Cu o bogată activitate apostolică şi de binefacere, monseniorul Alexandru Ghica a fost primul preot român căruia Papa i-a acordat dreptul de a oficia slujbe atât în rit latin cât şi bizantin. A întreprins misiuni apostolice în întreaga lume şi a pus bazele a numeroase adăposturi de binefacere, între care spitalul „Sf. Vicenţiu de Paul" la Bucureşti, primul spital gratuit din România şi primul serviciu de ambulanţă. Decorat cu ordinele româneşti „Virtutea militară" şi „Steaua României", cu „Legiunea de onoare" a Franţei şi „Sf. Sava" a Serbiei. În prezent, la Vatican este în curs procesul său de beatificare. A fost arestat de către Securitate în 1952 şi condamnat în 1953 de către Tribunalul Militar Teritorial Bucureşti la 3 ani *temniţă grea* prin hotărârea judecătorească nr. 1234 pentru complicitate la *crimă de înaltă trădare*. În afară de arestul Securităţii bucureştene, a fost deţinut la penitenciarul Jilava, acolo unde a şi decedat la 17 mai 1954.

8. **Gigurtu Ion (1886 – 1959)** – inginer minier, om politic. Director general al societăţii de extracţie a aurului şi metalelor preţioase „Mica", Ion Gigurtu a fost la sfârşitul anilor '30 ministru al Industriei şi al Lucrărilor Publice. În intervalul 4 iulie – 4 septembrie 1940 a fost preşedinte al Consiliului de Miniştrii, într-un regim de orientare pro-nazistă care a coincis cu pierderile teritoriale pe care România le-a suferit în favoarea Ungariei şi Bulgariei şi cu legile de discriminare a evreilor. Guvernul său a fost înlăturat odată cu venirea la conducerea statului a mareşalului Antonescu. Fişa sa matricolă este una sumară şi ambiguă, arătând că a fost depus în penitenciarul Sighet abia în 1954, deşi a fost reţinut încă din mai 1950, în „noaptea demnitarilor". A fost încarcerat preliminar la Jilava şi apoi la Sighet, Malmaison şi Râmnicu Sărat, acolo unde a decedat în noiembrie 1959.

9. **Giurescu Constantin (1901 – 1977)** – istoric. Profesor universitar și academician, a fost un specialist recunoscut al perioadei medievale și al epocii moderne timpurii. Director al Fundației „I.C. Brătianu” în anii ’20, Constantin Giurescu a fost unul dintre demnitarii importanți ai regimului autoritar instaurat de Carol al II-lea în 1938. A fost deputat liberal în mai multe legislaturi, iar după ce și-a manifestat sprijinul pentru rege a devenit rezident regal în Ținutul Dunărea de Jos și ministru al Propagandei. Dupa 1944 a fost deputat din partea PNL Tătărăscu. Fișa matricolă nu cuprinde nici o referință legată de arestarare și condamnare, cu excepția faptului că a fost internat de către DGSS la 6 mai 1950 (“noaptea demnitarilor”) şi depus la penitenciarul Sighet, camera 13. După eliberare a fost trimis în Bărăgan cu domiciliu obligatoriu.

10. **Goma Paul (1935 -)** – scriitor, disident şi militant anti-comunist. Cel mai cunoscut opozant al regimului atât cât s-a aflat în ţară cât şi după ce a fost forţat să emigreze în Franţa. Autor a numeroase volume, între care „Durerile facerii”, „Ostinato” sau „Culoarea curcubeului”. A aderat în 1977 la mişcarea „Charta 77”, iniţiată în Cehoslovacia, atrăgând prin gestul său mai mulţi români, motiv pentru care a fost silit să plece din ţară. În exil a rămas unul dintre cei mai vocali critici ai regimului, devenind astfel una din ţintele denigrării şi chiar victima unei tentative de asasinat. A fost arestat prima dată la 24 noiembrie 1956, atunci când, în timpul Revoluţiei din Ungaria, a citit pasaje din romanul „Durerile facerii”, în care erau descrise abuzurile colectivizării. Administrativ, a fost reţinut pe baza mandatului nr. 100 emis de Direcţia Anchete Penale a Securităţii, pentru *instigare publică*, conform art. 327 Cod Penal. Prin hotărârea judecătorească nr. 487/957 a Tribunalului Militar Bucureşti a fost condamnat la 2 ani *corecţie*, fiind depus în penitenciarul Jilava abia la 13 aprilie 1957. Ulterior a fost transferat la Codlea şi apoi la Gherla, fiind eliberat la 21 noiembrie 1958 prin rezoluţie de expirare a pedepsei. A fost trimis cu domiciuliu obligatoriu în Bărăgan, la Lăteşti. A mai fost arestat şi bătut o dată de Securitate, vreme de o lună, în aprilie 1977, după aderarea la “Charta 77”.

11. **Gomoiu Victor (1882 – 1960)** – medic chirurg. Unul dintre pionierii medicinei româneşti, profesor universitar, doctorul Gomoiu este considerat întemeietorul şcolii româneşti de istorie medicală. A fondat Centrul de Studii Medico-Etnografice din

sud-estul Europei, iar în anul 1930 a fost preşedintele Societăţii Mondiale de Istoria Medicinei. Cavaler al Legiunii de Onoare (1922) şi Ministru al Sănătăţii (1940), el a fost medicul particular al reginei-mamă Elena. Odată cu venirea comuniştilor la putere a fost exclus din învăţământ, marginalizat şi ulterior arestat. Fişa matricolă este una sumară, din care aflăm doar că a fost internat pe baza Deciziei nr. 334/51 şi că pedeapsa i-a fost majorată cu 60 de luni conform Deciziei nr. 559/53. Deşi în fişă apare ca eliberat, se pare că el a murit la 6 februarie 1960 în penitenciarul Aiud, după ce fusese încarcerat o perioadă şi la Sighet.

12. **Greceanu Teodor (1917 – 1995)** – ofiţer de aviaţie. Locotenentul Greceanu a fost unul dintre cei mai de succes piloţi de vânătoare ai României în cel de-al Doilea Război Mondial, având peste 370 de misiuni de luptă atât pe frontul de est cât şi pe frontul de vest. Pentru faptele sale de arme, între care menţionăm peste 20 de avioane doborâte pe frontul de est, el a primit numeroase decoraţii şi distincţii militare şi civile, cele mai importante fiind Ordinul „Mihai Viteazul" Clasa a III-a şi „Virtutea Aeronautică" Clasa Crucea de Aur cu Două Spade. A fost arestat la 4 martie 1949 şi condamnat de către Tribunalul Militar Bucureşti Secţia a II-a prin hotărârea nr. 699/950 la 10 ani temniţă grea pentru *uneltire contra ordinii sociale* (art. 209 CP). Descrierea faptului arată că a făcut parte dintr-o organizaţie revoluţionară. Împreună cu alţi doi deţinuţi a evadat de la Aiud, înregistrând prima astfel de tentativă reuşită din istoria penitenciarului. După ce a fost prins a primit de două ori condamnare la moarte, de fiecare dată însă fiindu-i comutată pedeapsa în *muncă silnică pe viaţă*. A fost încarcerat la penitenciarele Jilava, Cluj, Aiud şi Gherla, dar şi în coloniile de muncă Poarta Albă şi Peninsula. A fost eliberat la 31 iulie 1964, fiind graţiat prin Decretul 411.

Litera H

1. **Halipa Pantelimon (1883 – 1979) –** poet şi publicist. Principalul promotor şi animator al mişcării unioniste din Basarabia, care a dus la Unirea cu România în 1918. Director al ziarului „Cuvânt moldovenesc", a publicat numeroase articole şi studii în care arăta

legătura basarabenilor cu România şi milita pentru unire. A colaborat în majoritatea proiectelor literare şi publicistice româneşti care au reuşit dincolo de Prut la începutul secolului al XX-lea. Printre acestea se numără revista „Basarabia", prima publicaţie românească a epocii. De asemenea, a tipărit la Chişinău în 1908, volumul „Pilde şi novele", prima carte literară apărută în Basarabia după anexarea din 1812. Este fondatorul Partidului Naţional Moldovenesc, principalul vehicul politic prin care s-a făcut Unirea, şi autorul Declaraţiei prin care a fost proclamată Republica Democratică Moldovenească. A fost preşedintele Sfatului Ţării, organismul care a decis Unirea cu România. După Unire a ocupat numeroase demnităţi publice, între care cele de senator şi deputat ţărănist în mai multe legislaturi, secretar de stat pentru Basarabia, ministru al Lucrărilor Publice, al Muncii şi al Sănătăţii. Încă din 1918 a fost ales membru al Academiei Române. A fost arestat la 5/6 mai 1950 ("noaptea demnitarilor") şi internat la Sighet pentru spionaj, cu o pedeapsă de 25 de ani muncă silnică. Ca şi în cazul celorlalţi arestaţi în acest lot, fişa matricolă este una sumară. În anul 1952 a fost predat autorităţilor sovietice, cele care i-au stabilit vinovăţia de spionaj şi pedeapsa. După trei ani de detenţie în lagărele siberiene, a fost retrimis în ţară, direct la penitenciarul Gherla, acolo de unde a fost eliberat la 11 octombrie 1957, prin graţiere.

2. **Haţieganu Emil (1878 – 1959)** – jurist. Doctor în drept, profesor şi rector la Universitatea din Cluj, el provenea dintr-o familie care i-a dat României şi pe medicul Iuliu Haţieganu (fondatorul Universităţii de Medicină şi Farmacie din Cluj) şi pe avocatul Eugen Haţieganu. Toţi trei au făcut închisoare politică în timpul regimului comunist. Fruntaş al mişcării unioniste din Transilvania, a fost membru de frunte al Partidului Naţional Român şi, ulterior, al celui Ţărănesc. Deputat şi senator, ministru în mai multe cabinete ţărăniste, inclusiv ministru de stat pentru Transilvania, a fost unul din cei doi miniştrii fără portofoliu din primul guvern Groza, care au reprezentat partidele istorice încercând să împiedice creşterea influenţei comuniste. A fost arestat în noiembrie 1948 cu mandatul nr. 8727 de către Securitatea Cluj pentru abatere la Legea 249/47 (*utilizarea creditelor*) şi condamnat la 2 ani corecţie prin Hotărârea nr. 1584 a Curţii de Justiţie din Cluj. În 1951 pedeapsa i-a fost mărită cu 60

de luni, iar după expirarea acesteia i s-a stabilit domiciliu obligatoriu. A fost închis la Cluj, Sighet, Jilava, Văcăreşti şi Ocnele Mari.

3. **Hossu Iuliu (1885 – 1970)** – preot greco-catolic. Episcop de Cluj şi Gherla la doar 32 de ani, a fost uns de Papa Paul al VI-lea în aprilie 1969 cardinal *in pectore*, într-un gest de recunoaştere a ataşamentului său faţă de credinţă, gest care a fost făcut public abia după moartea sa. Unul dintre fruntaşii mişcării unioniste din Transilvania, cardinalul Hossu a fost cel care a dat citire, la 1 decembrie 1918, Declaraţiei de la Alba-Iulia şi a făcut parte din delegaţia care a dus regelui Ferdinand şi Parlamentului român declaraţia de Unire. A fost senator de drept în Parlamentul României Mari. Ca urmare a protestelor energice împotriva măsurilor comuniste de trecere la ortodoxie a prelaţilor greco-catolici, a fost arestat la 28 octombrie 1948 de Securitatea Bucureşti. Până la sfârşitul vieţii a fost obligat să trăiască în detenţie, fie propriu-zis în penitenciarul de la Sighet, fie cu domiciliu obligatoriu la mănăstirile Căldăruşani, Curtea de Argeş sau Ciorogârla.

4. **Hudiţă Ioan (1896 – 1982)** – istoric şi literat, profesor universitar şi om politic. A predat la Universităţile din Iaşi şi Bucureşti, dar şi la Academia Comercială din capitală. Membru de frunte al Partidului Naţional Ţărănesc, profesorul Hudiţă a fost deputat în mai multe legislaturi şi secretar general al partidului. De asemenea, a ocupat fotoliul de ministru al agriculturii în cabinetul generalului Rădescu, ultimul înainte de preluarea totale a guvernării de către comunişti. Ca şi în cazul celorlalţi demnitari arestaţi, fişa matricolă este una sumară, din care aflăm doar că a fost internat de către DGSS, fiind deţinut în camerele 58 şi 71 ale penitenciarului Sighet. În fapt, a fost reţinut din 1947 până în 1955 şi apoi în anii 1962-1963, situaţia sa răsfrângându-se şi asupra familie, atât soţia cât şi fiica trecând prin infernul concentraţionar comunist.

Litera I

1. **Iacobici Iosif** (1884 – 1952) – ofiţer de carieră, general de corp de armată. Absolvent al Şcolii Superioare de Război de la Viena, generalul Iacobici a activat pe parcursul

Primului Război Mondial în cadrul Marelui Stat Major al armatei austro-ungare, cu gradul de căpitan. Imediat după Unire a fost încadrat în armata română, ocupând mai multe posturi de comandă în armata operativă şi la Statul Major, printre care şi pe cel de inspector general al armatei. La sfârşitul anilor '20 a fost aghiotant regal. În timpul dictaturii carliste a fost ministru al Înzestrării Armatei. După rebeliunea legionară a fost numit ministru de război, iar după invazia URSS, în septembrie 1941, a preluat şefia Marelui Stat Major şi Marelui Cartier General coordonând ofensiva din est. În această calitate a fost răspunzător pentru toate acţiunile întreprinse de armata română pe frontul de est. Din cauza unor divergenţe militare cu mareşalul Antonescu şi-a dat demisia, şase luni mai târziu fiind trecut în rezervă. Deşi a fost găsit nevinovat şi eliberat de către Tribunalul Poporului în anul 1946, a fost reţinut din nou doi ani mai târziu şi condamnat la 8 ani *temniţă grea* pentru *crimă de război*, prin sentinţa nr. 123/49 a magistraţilor bucureşteni. Pe parcursul detenţiei în penitenciarele Văcăreşti, Jilava şi Aiud a contractat TBC pulmonar, murind la 11 martie 1952.

2. **Ioanid Ion (1926 – 2003)** – memorialist, crainic al postului de radio „Europa Liberă". Fiul fostului subsecretar de Stat la Ministerul de Interne, Tilică Ioanid, Ion Ioanid este finul lui Octavian Goga, care i-a fost naş de botez. Redactor la „Europa Liberă" din anul 1970, el este autorul binecunoscutei monografii a gulagului românesc, „Închisoarea noastră cea de toate zilele". Exmatriculat în anul trei de facultate din cauza *originii nesănătoase*, a fost arestat şi anchetat pentru scurt timp în anul 1949 pentru o presupusă acţiune de spionaj, în fapt ajutorul dat unei rude pentru a trimite câteva scrisori în străinătate. Trei ani mai târziu, odată cu „găsirea" probelor, a fost arestat pentru aceeaşi faptă („a transcris notele informative lui Boian Gheorghe, care le furniza unei puteri străine"). A fost internat de către DGSS Piteşti la 19 septembrie 1952 prin Ordinul nr. 100252 şi condamnat prin sentinţa nr. 76/952 a Tribunalului Militar Teritorial Bucureşti la 20 de ani muncă silnică pentru complicitate la crimă de înaltă trădare (art. 191 CP). A reuşit să evadeze la 6 iunie 1953 din lagărul de muncă forţată situat în minele de plumb de la Cavnic, fiind prins şi reîncarcerat abia în noiembrie acelaşi an. În fişa matricolă apare şi pedeapsa de 5 ani corecţie pentru

infracţiune contra liniştii publice, primită probabil ca urmare a evadării. De asemenea, mai apare şi decizia nr. 44/961 a Tribunalului Militar Regional Cluj, prin care este condamnat la 20 de ani muncă silnică pentru *crimă de uneltire* (art. 209 CP). A fost eliberat la 29 iulie 1964 ca urmare a Decretului 411. În afară de Cavnic, a trecut prin penitenciarele de la Piteşti, Jilava, Oradea, Aiud, Timişoara şi colonia Ostrov.

3. **Ionescu-Galbeni Nicolae (1926 -)** – om politic, de profesie inginer constructor. În calitate de membru în organizaţia de tineret a PNŢ a participat la manifestaţiile anti-comuniste din noiembrie 1945 şi mai 1946. În timpul regimului comunist a făcut parte, alături de Corneliu Coposu, Ion Diaconescu şi Victor Coconeţi, din grupul foştilor ţărănişti care au continuat să păstreze legătura şi să se întâlnească regulat cu speranţa unei refaceri a partidului. În 1989 a fost ales vice-preşedinte al PNŢ, fiind principalul colaborator al lui Corneliu Coposu în cadrul partidului. Deputat ţărănist în 1996. A fost arestat în 1947, ca *activist politic* (art. 227 CP), şi condamnat la 5 ani temniţă grea prin sentinţa nr. 242/28.02.1948 a Secţiei a II-a a Tribunalului Militar Bucureşti. După expirarea pedepsei a fost internat de către MSS prin Decizia nr. 586/953 pentru 24 de luni şi plasat în câmpul muncii forţate. A fost eliberat la 30 decembrie 1954 şi predat UM 0123/H. A fost încarcerat la Jilava, Piteşti, Văcăreşti şi Aiud, dar şi la coloniile de muncă Ocnele Mari şi Târgu Ocna.

4. **Ionescu-Quintus Mircea (1917 -)** – om politic, de profesie avocat. Membru PNL încă din anii ’30, a fost ales după Revoluţie vicepreşedinte (1990-1992) şi apoi preşedinte (1992-2001) al partidului. Între 2002 şi 2006 a fost preşedinte de onoare al PNL, funcţie din care a ales să-şi dea demisia pentru că a primit din partea CNSAS decizie de poliţie politică. A deţinut portofoliul de ministru al Justiţiei în guvernul Stolojan (1991-1992) şi funcţiile de vicepreşedinte şi apoi preşedinte al Senatului în legislatura 1996 – 2000. În calitatea sa de fost veteran de război, a primit în aprilie 2009 gradul de general de brigadă în retragere prin decret prezidenţial. A fost arestat în mai multe rânduri. La 16 august 1952 a fost internat de către DGSS Ploieşti pentru 60 de luni pe motivul apartenenţei la PNL, fiind eliberat la 30 aprilie 1954 prin Ordinul nr.

174161/964 al DLCM. Şi-a ispăşit pedeapsa în coloniile de la Canal şi în cea de la Valea Neagră.

5. **Ioniţoiu Traian (Cicerone) (1924 -)** – disident anti-comunist. Membru PNŢ din anul 1943 şi lider al tineretului ţărănist din Oltenia, pe care a fost delegat să îl organizeze în iunie 1945. Apropiat al grupului Coposu după ieşirea din închisoare, a reuşit să plece din ţară în anul 1979 şi să organizeze în exil partidul, al cărui secretar general a fost ales. A publicat numeroase volume despre gulagul românesc, între care se remarcă dicţionarul foştilor deţinuţi politici, intitulat „Victimele terorii comuniste", şi „Morminte fără cruce". Încă din 1945 a fost arestat şi anchetat în numeroase rânduri, cea mai importantă condamnare fiind cea de 5 ani, în anul 1949. Fişa matrciolă înregistrează arestarea din data de 8 mai 1961, atunci când, prin sentinţa nr. 29/63 a fost condamnat la 6 ani corecţie pentru uneltire. Deşi a fost eliberat la 28 iulie 1964 prin Decretul 411, a continuat să fie urmărit şi intimidat de Securitate pe toată perioada în care a mai rămas în ţară. A fost închis în penitenciarele Oradea şi Jilava, în aresturile de la Craiova, MAI, Rahova şi Uranus şi în coloniile de muncă Peninsula şi Poarta Albă.

6. **Iordache Nicolae (Vladimir Streinu) (1902 – 1970)** – critic literar şi scriitor, profesor universitar. Doctor în litere şi filozofie, el a fost şi om politic, membru PNŢ şi deputat de Argeş. Redactor şi publicist la numeroase reviste, printre care Revista Fundaţiilor Regale, a condus din 1943 revista „Kalende". Face parte din galeria marilor noştri critici literari. Marginalizat încă de la venirea comuniştilor la putere, a fost arestat şi condamnat în cele din urmă odată cu lotul Noica-Pillat, ca membru al grupului intelectual animat de cei doi. A fost reţinut la 12 septembrie 1959 şi condamnat la 7 ani *corecţie* pentru *uneltire* prin sentinţa nr. 24/960 de către Tribunalul Militar al Regiunii a II-a Bucureşti. A fost eliberat la 4 octombrie 1962 prin Decizia nr. 772/962, după ce a trecut prin penitenciarele Jilava şi Botoşani.

7. **Iuga Dumitru (1942 -)** – disident anti-comunist. A lucrat ca tehnician electronist la televiziune. La începutul anilor '80 a pus bazele unei organizaţii anti-comuniste, intitulată „Mişcarea pentru libertate şi dreptate socială din România". A fost arestat la 11 septembrie 1983 pe baza mandatului nr. 56 emis de Direcţia Procuraturilor

Militare pentru *complot*, conform art. 167 CP. În descrierea faptei se arată că „în perioada mai-august 1983 a iniţiat un grup subversiv care îşi propusese ca scop desfăşurarea de activităţi anti democratice şi de schimbare a orânduirii socialiste din ţara noastră". Prin sentinţa nr. 26/84 a fost condamnat la 12 ani închisoare, pedeapsă redusă la 6 ani prin Decizia nr. 11/88. A fost închis la Jilava şi la Aiud, dar ceea ce iese în evidenţă din fişa sa este numărul mare de mutări în arest pe care le-a avut în perioada de detenţie, între care de trei ori la spitalul penitenciarului Jilava. A fost eliberat la termen la 9 septembrie 1989, fiind reţinut apoi la 12 decembrie 1989 şi eliberat pe 22, în timpul Revoluţiei.

Litera J

1. **Jienescu Gheorghe (1895 – 1971)** – ofiţer de carieră. General aviator, Gheorghe Jienescu a fost unul dintre pionierii aviaţiei româneşti, având în palmares numeroase premiere, dintre care unele pot fi cotate drept internaţionale. În Primul Război Mondial a luptat ca infanterist, fiind decorat cu Coroana şi Steaua României cu spade. După război a fost ales în grupul ofiţerilor trimişi să ia cursuri de aviaţie în Occident cu scopul de a răspunde noilor nevoi ale armatei, specialitate în care a excelat, avansând rapid. În 1935 a condus raidul aviatic Bucureşti – Capetown, un eveniment important în istoria aviaţiei având în vedere tipurile de aparate folosite şi condiţiile de desfăşurare. Colonel fiind, a fost numit în 1940 la conducerea aviaţiei, ca şef de Stat Major al Comandamentului Forţelor Aeriene, deţinând în acelaşi timp şi funcţia de subsecretar de stat la Ministerul Apărării Naţionale, pentru Aer şi Marină. Imediat după 23 august 1944 a fost demis şi pus sub pază la domiciliu de noile autorităţi, la presiunea sovieticilor. A fost judecat în februarie 1946, făcând parte din lotul de 17 miniştrii ai guvernelor Antonescu. A fost condamnat prin sentinţa nr. 15197 din august 1948 la 20 de ani temniţă grea pentru *crimă de război*. A fost graţiat la 18 aprilie 1964 prin Decizia nr. 176 a Consiliului de Stat. A fost încarcerat la Aiud, Văcăreşti, Râmnicu Sărat şi Gherla.

2. **Jinga Victor (1901 – 1990)** – economist. Profesor universitar cu o bogată activitate academică (este autorul celei mai complete istorii economice a Transilvaniei) şi om politic. A fost rector al Academiei Comerciale din Braşov (1942-1945) şi, după eliberare, cercetător la Institutul de Cercetări Economice al Academiei Române. În plan politic, el a activat în cadrul PNŢ, fiind preşedinte al organizaţiei de tineret a acestui partid. A susţinut apoi instaurarea regimului carlist, devenind membru al Frontului Renaşterii Naţionale şi subsecretar de stat la Ministerul Economiei Naţionale. A fost arestat mai întâi în 1949 şi condamnat la 5 ani corecţie prin sentinţa nr. 541/950 Tribunalului Militar al Oraşului Stalin pentru *uneltire*, în lotul PNŢ Braşov. Eliberat în august 1954, a fost rearestat în 1959 şi condamnat la 12 ani *muncă silnică* prin sentinţa nr. 34/961 a aceluiaşi tribunal tot pentru *uneltire*. A fost eliberat definitiv la 16 ianuarie 1963, fiind graţiat prin Decizia nr. 5 a Consiliului de Stat. A fost deţinut la Jilava şi Aiud, respectiv în lagărele Peninsula şi Cetăţuia.

3. **Jovin Ion (1899 – 1994)** – medic. Este considerat întemeietorul oncologiei şi radioterapiei româneşti, punând bazele primului centru de specialitate la Spitalul Colţea. A fost profesor la Facultatea de Medicină din Bucureşti şi preşedinte al Societăţii Române de Radiologie. Membru asociat al Academiei Române şi autor a peste 150 de articole de specialitate, profesorul Jovin a fost un nume respectat şi pe plan internaţional, fapt dovedit de acordarea în 1973 a Medaliei „Antoine Beclere” (acordată de Institutul cu acelaşi nume din Paris şi de Societatea Internaţională de Radiologie), fiind primul medic din estul Europei care a primit această distincţie. Înainte de a se dedica medicinei, a participat activ la Unirea din 1918, fiind un apropiat al lui Iuliu Maniu (arestarea acestuia în 1947 s-a făcut chiar la sanatoriul condus de doctorul Jovin, acolo unde liderul naţional-ţărănist era internat), al cărui medic personal a şi devenit ulterior. Acesta a fost în fapt şi motivul pentru care a fost arestat în 1948 de către autorităţile comuniste. A fost primul cadru universitar arestat de către comunişti, fiind eliberat după şase luni de anchetă. La 14 august 1952 a fost internat prin Decizia nr. 702 a Securităţii, pentru o perioadă de 24 de luni. A fost eliberat la 25 iunie 1954 pe baza hotărârii nr. 532349, după ce şi-a ispăşit pedeapsa aproape în exclusivitate la Canal, în lagărele Capu Midia şi Poarta Albă.

Litera K

1. **Kirschen Leonard (1908 – 1983) –** jurnalist. La sfârşitul anilor '30 şi în timpul celui de-al Doilea Război Mondial a fost corespondentul ziarelor britanice „Daily Telegraph", „Morning Post" şi „Sunday Times" în România şi Turcia. După război, în timpul ocupaţiei sovietice din ţară, a fost corespondent al agenţiei de ştiri, Associated Press. După ce a părăsit România, a lucrat la sediul central A.P. Este autorul uneia din primele lucări apărute în Occident care descriau şi arătau lumii ce se întâmpla în spatele Cortinei de Fier, intitulată „Deţinut al justiţiei roşii". Arestarea şi judecarea lui s-a făcut în cadrul proceselor intentate *Oficiilor de Informaţii American şi Britanic*. A fost reţinut în anul 1950 şi internat de către DGSS Bucureşti cu Ordinul nr. 66324/952, fiind pus la dispoziţia Procuraturii Militare Teritoriale Bucureşti. A fost condamnat la 25 de ani *muncă silnică* pentru înaltă trădare (art. 190 CP) prin sentinţa nr. 160/23.01.1951 a Tribunalului Militar Bucureşti. În descrierea faptului se arată că „a dat informaţii legaţiei americane cu caracter politic şi economic". A fost închis mai bine de 10 ani la penitenciarele Malmaison, Jilava, Aiud şi Piteşti. În urma presiunilor internaţionale, a fost eliberat la 4 martie 1960 pe baza Decretului nr. 82/960 al Prezidiului Marii Adunări Naţionale şi Ordinului nr. 31080/960 al DGPCM.

2. **Krasnosselski Vladimir (1924 - 1991) –** sociolog şi om politic. Profesor universitar, a fost până în ultimele clipe ale regimului democratic secretarul lui Constatin Titel-Petrescu, unul dintre apropiaţii ultimului lider social-democrat ante-comunist. După ce a reuşit să plece din ţară a lucrat în cadrul postului de radio Europa Liberă şi a publicat volumul „Stânga în România 1832 – 1948. Tentativă de sinucidere sau asasinat". A fost reţinut de Securitatea Bucureşti la data de 4 februarie 1958 pe baza mandatului de arestare nr. K.1 emis de Direcţia Anchete Penale, pentru *uneltire* (art. 209 CP). A fost condamnat la 25 de ani închisoare prin sentinţa nr. 657/58 a Tribunalului Militar Craiova, fiind depus în penitenciar abia la 18 decembrie 1958. A fost încarcerat la penitenciarele Jilava, Craiova, Galaţi, Botoşani, Aiud şi Gherla, fiind eliberat la 25 iunie 1964, graţiat prin Decretul 310.